ఎదురులేని మనిషి

ఎన్టీఆర్ జీవితచరిత్ర

– డా. నందమూరి లక్ష్మీపార్వతి

(క్రిందటి సంచికనుంచి కొనసాగింపు)

త్రివిక్రముడికి మొదటినుండీ బద్ధశత్రువు చదువు. అది తప్ప ఏదైనా ఉత్సాహమే. క్లాసులకంటే ఆటలకు టైమ్‌కు హాజరయ్యేవాడు. స్నేహబృందం కూడా ఎక్కువే. నిమ్మకూరు కంటే తగువులు ఇక్కడ తక్కువేమీ కాదు. తిండికి జరూర్ పనికి పరార్. అన్నను చూస్తే భయం. అన్న ఇంట్లో వున్నంతసేపూ బుద్ధిమంతుడు. లేనప్పుడు కోతలరాయుడు. అవీ, ఇవీ వున్నవీ లేనివీ కల్పించి చెబుతుంటే అమ్మా నాన్నా నోళ్ళు తెరుచుకుని వినేవాళ్ళు.

ఒక రోజేమయిందంటే స్కూలు కెళ్ళిన చిన్నాయన ఇంటికి రాలేదు. వెంకట్రావమ్మకి ఒకటే కంగారు. తారకరాముడు స్కూలు నుండి రాగనే ఏడుస్తూ చెప్పింది తమ్ముడు రాలేదని. లక్ష్మయ్యగారొకవైపు, తారకం బాబు ఒకవైపు వెతకటానికి ఊళ్ళో పడ్డారు. తెలిసిన స్నేహితులను అడిగారు. చివరికి తేలిందేమిటంటే – ఆ రోజు స్కూల్లో చెప్పిన పాఠం చదవకుండా వచ్చినందుకు మాస్టరు బెత్తంతో వాయించారట. దెబ్బలు తినటం అలవాటు లేని చిన్నాయన రోషంతో పంతులు చేతిలో బెత్తం లాక్కుని తిరిగి ఆయన్నే కొట్టి రెండు గుద్ది అదే పారిపోవటం.

అసలు సంగతి అర్థమయ్యాక తారకరాముడికి వచ్చిన కోపం అంతా ఇంతా కాదు. ఈ మాట విని లక్ష్మయ్య, వెంకట్రావమ్మ నవ్వుకున్నారు. ఆ రోజంతా త్రివిక్రముడు ఇంటికి రాలేదు. మరురోజు మధ్యాహ్నం వేళకు మెల్లగా పిల్లిలా ఇల్లు చేరుకున్న చిన్నాయన్ని వాకిట్లోనే పట్టుకుని తారకరాముడు ఉతికేసాడు. ఎవ్వరూ ఏం మాట్లాడలా. గుడ్లప్పగించి చూస్తూ నిలబడ్డారు. తాడుతో కాళ్ళూ చేతులూ కట్టి కర్రతో కోదండం వేసి మూటలా ఎండలో పడేసాడు. తానొచ్చేవరకూ తియ్యటంకానీ, అన్నం పెట్టడం కానీ చెయ్యొద్దని చెప్పి తను కూడా అన్నం తినకుండా స్కూలుకెళ్ళిపోయాడు. అది సుగ్రీవాజ్ఞే. ఎవరికీ ఊడదీయటానికి ధైర్యం చాలలేదు కానీ, వెంకట్రావమ్మ అన్నం మాత్రం కలిపి కొడుక్కి తినిపించింది.

సాయంత్రం స్కూలు నుండి వస్తూనే ఎండలో కందిపోయి ఆరబోసిన కందుల గోతంలా వున్న తమ్ముడిని చూసి తారకరాముడి మనస్సు ద్రవించిపోయింది. గబగబా కట్లు విప్పదీసి తనంత వున్న తమ్ముడిని భుజాన వేసుకుని లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు. ఆ రాత్రి ఎన్నో బుద్ధి మాటలు చెబుతూ స్వయంగా కలిపి అన్నం తినిపించాడు. తన పక్కనే పడుకోబెట్టుకుని కథలు చెప్పి నిద్రబుచ్చాడు. వెంకట్రావమ్మకి ఆ దృశ్యం చూసి కళ్ళు చెమర్చాయి. లక్ష్మయ్యకి కూడా గుండె తేలిక పడింది.

స్నేహితులంతా తారకం బాబుని "రామూ!" అని పిలుచుకునేవాళ్ళు. తననేమైనా అన్నా భరించేవాడు కానీ, స్నేహితులను అవమానిస్తే సహించలేడు. పదవ తరగతి చదువుతుండగా ఒక సంఘటన జరిగింది.

ఎక్కడికెళ్ళినా స్నేహితులు నలుగురూ కలిసి వెళ్ళేవాళ్ళు. భీమారావు, మోహన్రావు పక్కన నడిస్తే, క్రిష్ణయ్య చౌదరి వెనక నడుస్తుండేవాడు. అందరికంటే పొట్టి కావటం వలన కొంత గిల్టీ ఫీలింగు.

ఆ రోజు స్కూలు కెళ్తుండగా చౌదరి పదిబారలు వెనకపడ్డాడు వెనక క్లాస్‌మేట్ మేరీ తన స్నేహితులతో మాట్లాడుతూ వస్తున్నది. స్కూల్ బ్యూటీ అవటంతో ఆ అమ్మాయికి కొంచెం టెక్కు ఎక్కువే. పొగరుగా మాట్లాడటం అలవాటు.

"ఏయ్ లల్లీ! మన చతుష్టయం పోతున్నారే"

"హీరో ఏడీ?"

"అడుగో అందరికంటే ముందున్నాడు. పాత సైకిలొకటి దొరికిందీ మధ్య. మరీ టెక్కుపోతున్నాడే"

"అవునవును. డొక్కుబండి హీరో"

"కాదే 'హవాగాడీ' మేరీ అన్న మాటలకు అందరూ నవ్వేసరికి ఆ ప్రాంతమంతా పూలన్నీ ఒక్కసారిగా గుబాళించినట్లయింది.

ఈ మాటలన్నీ ముందువాళ్ళకు వినిపించలేదు. కానీ వెనుకనున్న చౌదరికి వినబడి కోపంగా వెనక్కు తిరిగి చూసాడు.

"ఏయ్. మన పొట్టి చౌదరికి కోపం వచ్చిందే"

"వస్తే రానీ ఆయనేమన్నా హీరోనా భయపడటానికి. గునా గునా ఎట్టా నడుస్తున్నాడో చూడు చెమట కార్చుకుంటూ"

"హేంకీ ఇద్దామా? తుడుచుకుంటాడు."

"తుడుచుకుంటే చెమట పోతుంది కానీ కంపెట్టాపోతుందీ?" ఒకమ్మాయి కొంటెగా అడిగింది.

"ఏయ్ లిల్లీ! నీ దగ్గర సెంటుబాటిలుందిగా. ఇవ్వవే" మేరీ ముక్కుమూసుకుంటున్నట్లు నటిస్తూ అన్నది.

"ఓయ్ పొట్టి చౌదరీ! ఇదిగో హేంకీ. సెంట్‌బాటిల్"

వెనక నుంచి మేరి చేస్తున్న అల్లరికి చౌదరి కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతమయ్యాడు. తారకం బాబుతో అప్పుడే చెబుదామనుకున్నాడు. కానీ స్కూలు దగ్గరకు రావటంతో ఆ ప్రయత్నాన్ని తాత్కాలికంగా విరమించుకుని లోపలికెళ్ళిపోయాడు. క్లాసులో చౌదరి మూడీగా వుండడం చూసి తారకరాముడికి అనుమానం వచ్చింది. టీచర్ టైములో చౌదరి చెప్పిందంతా విని కోపంతో వూగిపోయాడు.

ఈవిడకెంత పొగరు. అనవసరంగా అన్నను ఏడిపిస్తుందా? తగిన బుద్ధి చెప్పాల్సిందే

"అరే భీమారావ్ నీ దగ్గర పావలా ఏమైనా వుందా?"

"లేదురా రాము పొద్దున కూరగాయలు కొని అమ్మకిచ్చాను."

"నీ ముఖం నువ్వు కొనిచ్చేదేంటి? మోహన్ నీ దగ్గరుందా?"

"ఆ వుందిరా. సాయంత్రం ఆంజనేయస్వామి గుళ్ళో కొబ్బరికాయ వంతు ఈరోజు నాదేగా."

"టెంకాయ సంగతి తర్వాత ముందు ఈ వెంకాయమ్మ సంగతి చూడాలి ఆ పొగరుమోతు మనవాడ్ని ఇంత అవమానం చేసాక మీసం వున్న మనం ఎలా చూస్తూ వూరుకుంటాం?"

"చౌదరన్నా! నా సైకిలు తీసుకెళ్ళి బోడెమ్మ సెంటర్లో ఒక సెంట్ బాటిల్, కర్చీఫ్ కొనుక్కురా పో"

ఆ సాయంత్రం స్కూలు విడిచిపెట్టారు. పిల్లలంతా నలిగిపోయిన ముఖాల్తో ఎండకు వాడిన కలువపువ్వుల్లా ఇళ్ళదారిపట్టారు. పొద్దున మేకప్‌లన్నీ చెదిరిపోయి రంగు వెలసిన బొమ్మల్లా వున్నారు ఆడపిల్లలు. అక్కడక్కడా మంచి చిత్రాల్లా అందమైన పిల్లలు కనిపిస్తున్నారు.

మేరీ బృందం పొద్దున జరిగిన దానికి క్లాసులో చౌదరి ఎలా ముఖం మాడ్చుకుని కూర్చున్నదీ చెప్పుకుని విరగబడి నవ్వుకుంటూ వెళ్తున్నారు. సరిగ్గా బోడెమ్మ సెంటరులోకి రాగానే గాలిని చీలుస్తున్నట్లు మేరీ బృందం చుట్టూ ఒక రౌండు కొట్టి ఎదురుగా ఆగింది తారకరాముడి హెర్క్యులెస్ వాహనం. సైకిల్ మీదనుండి ఒక కాలు ఫెడల్ మీదుంచి, మరోకాలు నేలమీదానించి కోపంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు. వెనక మిత్రత్రయం. వాళ్ళల్లో చౌదరిని చూడగానే మేరీ బృందానికి కాళ్ళూ చేతులు చల్లబడ్డాయి, బిక్కమొహాలతో గుటకలు మింగుతూ తారకరాముడిని చూస్తూ నిలబడ్డారు.

"ఏయ్ మేరీ! పొద్దున మా చౌదరన్నని ఏమన్నావు? మళ్ళీ అను."

మేరీకి ముఖమంతా చెమటలు పట్టాయి.

"చౌదరన్నా బాగా చెపటపట్టింది. కర్చీఫ్ ఇవ్వు"

చౌదరి కసిగా కర్చీఫ్ విసిరేసాడు.

"తుడుచుకోతల్లీ చెమటపోయినా కంపుపోవాలిగా. అన్నా సెంటు కొట్టు బాగా."

బాటిల్ మూత తీసి మేరీ ఒంటినిండా సెంట్ కొట్టేసాడు. అప్పటికి కానీ చౌదరి కోపం చల్లారలా.

"జాగ్రత్త ఏమనుకుంటున్నావో. ఎప్పుడయినా నిన్ను పలకరించామా? అనవసరంగా మా జోలికి రావద్దు. నోరుంది కదా అని ఎదుటివాళ్ళను అవమానించడం మంచిదికాదు. హద్దు తెలుసుకుని ప్రవర్తించు. బీకేర్ ఫుల్"

ఆ సెంటరంతా జనం చుట్టూ నిలబడి వింతగా చూస్తున్నారు. తారకరాముడి ఉగ్రరూపాన్ని చూసి అమ్మాయిలు వణికిపోయారు. మేరీ మెల్లగా తలెత్తి –

"సారీ అండి. ఇంకెప్పుడూ మీ స్నేహితులను అవమానించం."

"ఓకే. ఇట్సాల్‌రైట్. మాకూ మిమ్మల్ననాలని సరదా ఏం లేదు పోయి రండి చెల్లెమ్మలు" అని వ్యంగ్యంగా వత్తిపలుకుతూ.

"పదరా భీమా! చెల్లాయిలు తప్పు ఒప్పుకున్నారుగా. పోదాం పదండి."

దారిలో చౌదరి తారకరాముడి రెండు చేతులు పట్టుకున్నాడు.

"స్నేహితుడనే మాట నీకే చెల్లుతుంది తమ్ముడూ. ఈరోజు ఆడపిల్లల దగ్గర నా పరువు కాపాడావు. నీలాంటి తమ్ముడు ఒక్కడున్నా చాలు."

"సరి. సరి పొగడ్తలొదిలేయ్. మోహన్ నిన్న లెక్కలు బాగా చెప్పలా. అందుకే నాకు నిన్న ఎగ్జామ్‌లో మార్కులు తక్కువ వచ్చాయి తెలుసా?"

"అబ్బ ఎంత చెప్పినా లెక్కలు నీ బుర్రకెక్కవుగదరా. నేనేం చెయ్యను? ఈ విషయంలో బండరాముడివే."

"మరి ఇంట్లో లెక్కలు పైసా కూడా తేడాలేకుండా రాస్తాడుగా" భీమారావు సందేహంగా అన్నాడు.

"అదా. అదీ.. డబ్బు లెక్కగదా"

మోహన్రావు ఆటపట్టించాడు.

"ఏయ్ తంతాను. నన్నాటపట్టించారంటే" నవ్వుకుంటూ ఇంటికొచ్చిన స్నేహితులకు వేడివేడిగా పకోడీలు, టీలు ఇచ్చింది వెంకట్రావమ్మ. 'మా అన్నపూర్ణమ్మ తల్లికి జై' కోరస్‌గా జైకొట్టి తిండిపనిలో పడ్డారు తారకరామ బృందం.

కదన కుతూహలం

అర్ధరాత్రవుతున్నది. నిశాకన్య నల్లటి మేలిముసుగు ధరించినట్లున్నది. పొరుమబ్బుల కారు నలుపు తారు వానలా నింగీ నేలను ఏకం చేస్తున్నది. రోడ్డు పక్కన చెట్లు జీబురు దెయ్యాల్లా వూగుతున్నాయి. చీకటి సందేశాలను మోసుకొస్తున్న గాలి చెవిపక్కగా దూసుకుపోతో ఏదో గుసగుసలాడుతున్నది. కీచురాళ్ళ రొద. కప్పల బెకబెక. పక్కన పంటకాలువలో వుండుండి బుడుంగున శబ్దాలు. పొదలో జరజరా పాకిన పాము కదలిక. కీచుమన్న కప్పగొంతు. అదికూడా కొంచెం సేపే. మళ్ళీ నీరవ నిశీధి ప్రశాంతత. కన్ను పొడుచుకున్నా కనపడని చీకట్లో దాని రెక్కలు ఛేదిస్తున్న వజ్రహస్తిలా బరువుగా వున్న సైకిలును లాక్కుంటూ నడచి పోతున్నాడు తారకరాముడు. సైకిలు నిండా రకరకాల మూటలు. ఒళ్ళంతా చెమటలు కారిపోతున్నాయి. లక్ష్యంవైపే దృష్టి తప్ప పరిసరాలు అతనికి పట్టడంలేదు.

ఎంత నడుస్తున్నా తరగని రోడ్డు అనంతమైన ప్రయాణంలా దూరాన్ని తెలియజేస్తున్నది. ఒంటరి నక్షత్రంలా ముందు పోతున్న తారకం బాబుకు నిశీధి నిశాటనము పెద్ద బాధించినట్లు లేదు. కదలిపోతున్న కాలనాగులా వున్నాడు. ఆయాసంతో రొమ్ము ఎగిరిపడుతున్నది. ఆ గుండె ధైర్యమేమిటో అతనికే తెలియాలి. ముప్పయి అయిదు మైళ్ళ నడక సామాన్యమా? అందుకే "ప్రియ వక్తృత్వం...ధీరత్వము చిత్తజ్ఞతా చత్వారో సహజాగుణా"

అసలు జరిగిందేమిటంటే ఎప్పటిమాదిరిగానే బియ్యం, పప్పులు తీసుకురావటానికి నిమ్మకూరు వచ్చాడు తారకరాముడు. పొలమంతా ఒకసారి తిరిగి బయలుదేరే సరికి ఇంటిదగ్గరే నాలుగయింది. అక్కడికి చంద్రమ్మ అంటూనే వున్నది.

"తారకం రేపు పొద్దున్నే పోవచ్చుగా పొద్దు గూకుతున్నది. చీకట్లో ఎట్లా వెళ్తావు?"

"ఇదిగో ఇట్లా!" సైకిలుకు ఒక రౌండు కొట్టించి చెప్పాడు.

"అసలు నీ సైకిలులో ఎవరో మాంత్రికుడున్నాడురా. లేకపోతే దీన్ని తొక్కటం ఆ బ్రహ్మదేవుడికి కూడా సాధ్యం కాదు" రామయ్య బెల్లుకొట్టడానికి ప్రయత్నం చేస్తూ అన్నాడు.

"అది మోగదు నాన్నా! ఎందుకు అనవసరంగా కష్టపడతావు. బెల్లేకాదు. నా సైకిలుకు బ్రేకులు కూడా పనిచేయవు."

"ఏమోరా నాయనా నువ్వు చేసేవన్నీ మొద్దుపనులే"

ఇలా మాట్లాడుతుంటే మరో అరగంట గడిచిపోయింది. హడావుడిగా ఆ సైకిలెక్కి రయ్యిన రోడ్డుమీద కొచ్చాడు. గాలి కాస్తా తుస్సుమన్నది. మళ్ళీ వెనక్కు వెళ్ళే అలవాటు లేదు. కష్టమో సుఖమో ముందుకే. పామూరు చేరేసరికి ఏడయింది. మెల్లగా లాక్కుంటూ రహమాన్ సైకిల్‌షాపు దగ్గరకొస్తే అదీ మూతపడివుంది . ఏం చెయ్యాలి? ఒక్కక్షణం పాలకడలిలో తోక చాచిన శేషనాగులా పాలభాగం మీద చిన్న ముడుత. అదీ ఒక్క నిమిషమే. సైకిలు మీద పెద్ద బరువు. ప్రయాణమా! ముప్పయి రెండు మైళ్ళు. నుదుటి మీద పడ్డ జుట్టును ఒక్కసారి విసురుగా వెనక్కు తోసుకున్నాడు. దీర్ఘంగా దూరంలోకి చూస్తూ ముందుకు కదిలాడు. ఆయనతో అశ్వాలు లాగుతున్న రథంలా ద్విచక్రవాహనం. పదిపదహారేళ్ళు నిండని ఎలచరాచపడుచువాడు.

సాహసమతని ఊపిరి.

ధైర్యమతని గుండెబలం.

ఒక్కోసారి తల్లిదండ్రులకు అనిపిస్తుంది. ఈ వయసుకు వీడికేం కోర్కెలుండవా? ఎప్పుడూ కష్టమే తప్ప సుఖపడేదెప్పుడు? అని.

తెల్లవారుఝాము రెండు గంటలకు ఇంకా గురకొయ్యలు పొడవలేదు. చెమటలు కారిపోతూ ఇంటికి చేరుకున్న కొడుకుని చూసి గొడ్లపాకలో పడుకున్న లక్ష్మయ్య చూసి కంగారుపడ్డాడు.

"ఏంటి నాన్నా! ఇప్పుడు దాకా ఎక్కడున్నావు?"

కొడుకు రాలేదని ఆందోళనగా ఎదురుచూస్తూ అప్పుడే మాగన్నుగా నిద్రపట్టిన వెంకట్రావమ్మకి చప్పున మెలుకువ వచ్చింది. లాంతరు పట్టుకుని బయటికొచ్చింది.

"నిమ్మకూరు రోడ్డుమీద పంచరయింది నాన్నా. పామర్రులో బాగు చేయిద్దామనుకున్నాను. అక్కడ రహమాన్ లేడు. ఊరికెళ్ళాడంట. నడిపించుకుంటూ వచ్చేసరికి ఇంత ఆలస్యమయింది."

ఆ మాటలు విని వెంకట్రావమ్మ కొడుకుని వాటేసుకుని భోరున ఏడ్చింది.

"ఈ అర్ధరాత్రిపూట అన్ని మైళ్ళు నడిచొచ్చావా? నీ కష్టం నేను చూడలేనురా. భగవంతుడు నాకు చావైనా ఇచ్చాడు కాదు" కొంగు అడ్డం పెట్టుకుని ఏడుస్తున్న తల్లిని తారకరాముడోదార్చాడు.

"ఎందుకు బుల్లీ ఏడుస్తావు. నా ఒంట్లో బలముంది. నడిచాను. భయమనేది నాకు తెలియదు. అందుకే అర్ధరాత్రయినా వచ్చాను. ఇంత చిన్నదానికి ఏడుస్తావేం? పదపద ఆకలేస్తున్నది. అన్నం పెట్టు" మూటలు దించుతూ అన్నాడు.

అప్పటికప్పుడు పొయ్యిమీద ఒక మంటేసి వేడివేడి నీళ్ళతో వీపు రుద్ది స్నానం చేయించింది. నాలుగు కోడిగుడ్ల ఆమ్లెట్ వేసి అన్నం తినిపించేసరికి తాలిమ్‌ఖానాకు వెళ్ళాల్సిన టైమయింది. ఇక నిత్య కార్యక్రమం మామూలే.

ఆ రోజు సైన్స్ మాస్టరు క్లాసులో తారకరాముడు నిద్రపోవటం మొదలుపెట్టాడు. ఈ మాస్టరుకో చాదస్తం. రోజుకో కొత్త ఇంగ్లీష్ పదం నేర్పి ఆ రోజంతా ఆ పదాన్ని వాడమనేవాడు. ప్రతి స్టూడెంట్‌నీ 'డన్' అని పిలవటం ఆయన అలవాటు. అందుకే స్టూడెంట్సంతా ఆయన్ని 'డన్ మాస్టారు' అని పిలవటం మొదలుపెట్టారు. ఆ రోజు క్లాసులో సైన్స్‌లో ప్రశ్నలడుగుతున్నాడు.

"రామూ! చెట్ల ఫలదీకరణ విధానాన్ని గురించి చెప్పు"

బాగా నిద్రలో వున్న తారకరాముడికి వినిపించలేదు. పక్కనే కూర్చున్న భీమారావు మోచేత్తో పొడవటంతో వులిక్కిపడి లేచి అయోమయంగా చూస్తూ నిలబడ్డాడు. క్లాసంతా నవ్వారు.

"నిమ్మకూరెళ్ళావా రామూ?" సైన్స్ మాస్టారడిగాడు.

"అవునండి"

ఆడపిల్లల్లో అలివేలు మంగతాయారనే అమ్మాయి చిన్నగా "గేద పెరుగు బాగా తినొచ్చుంటాడు కదూ" పక్కమ్మాయితో అంటున్నది.

"గేదె పెరుగయితే అంత నిద్రుండదు. దున్నపోతు పెరుగయ్యుంటుంది."

రాజ్యలక్ష్మి మాటలు అందరికీ వినపడటంతో మళ్ళీ అందరూ నవ్వేసారు.

ఉక్రోషం వచ్చిన మోహనరావు "దున్నపోతు పెరుగయినా ఫర్వలా. ఆవుమూత్రం తాగలేదుగా" అన్నాడు.

ఆ మాటతో అబ్బాయిలంతా చప్పట్లు చరిచి నవ్వారు. సైన్స్ మాస్టరు కూడా ఆ నవ్వుల్లో పాలు పంచుకున్నాడు. బెల్ మోగటంతో మాస్టారు వెళ్ళిపోయాడు. మేరీ అంటూనే వుంది - వాళ్ళతో పెట్టుకోవద్దని. ఈ అల్లరితో మన హీరోకి నిద్రమత్తు వదిలిపోయింది. రోషంతో ముక్కుపుటాలు కందిపోయాయి. ఏనాడూ ఆడపిల్లలవైపు కన్నెత్తి చూడనివాడు ఆ రోజు తీక్షణంగా చూసేసరికి అమ్మాయిల నోళ్ళు మూతపడ్డాయి. క్లాసులో జరిగిన అవమానం గుండెను మండిస్తుంటే విసురుగా బయటకెళ్ళిపోయాడు తారకరాముడు. స్నేహబృందం అనుసరించారు గ్రౌండ్‌లో చెట్టుక్రింద సమావేశమై నిష్కారణంగా అవమానం చేసిన అమ్మాయిలకెట్లా బుద్ధి చెప్పాలనే ఆలోచనలో పడ్డారు.

"బోర్డు మీద కోతి బొమ్మలేసి క్రింద వాళ్ళ పేర్లు రాద్దామా రామూ" మోహనరావు సలహా ఇచ్చాడు.

"ఆఁ వెంటనే చెరిపేస్తారు. అదేం వద్దుగానీ బయట గోడలమీద రాస్తే ఎలా వుంటుంది?"

"తప్పన్నా! వాళ్ళను అవమానం చెయ్యటం కాదు మన ఉద్దేశ్యం. మనమెంత బాధపడ్డామో తెలియజెయ్యాలి" తారకరాముడన్న మాటలకు అందరూ ఆలోచనలో పడ్డారు.

లంచ్ బెల్లు మోగటంతో క్లాసుల్లో నుండి పిల్లలంతా కలుగుల్లో నుండి వచ్చే ఎలుకల్లాగా బిలబిల్లాడుతూ బయటికొచ్చారు. అమ్మాయిలంతా పంపుల దగ్గర కాళ్ళూ చేతులు కడుక్కుని వాళ్ళ ఓణీలకే తుడుచుకుంటూ వెయిటింగ్ రూమ్ కొచ్చారు. రూమంతా రంగురంగుల రిబ్బన్లు కట్టినట్టు ఆడపిల్లల్తో కోలాహలంగా వుంది. ఎవరి క్యారియర్ వాళ్ళ ముందు పెట్టుక్కూర్చున్నారు. "అలివేలూ! హీరోని అట్లా ఏడిపించావేంటే?"

"లేకపోతే తనేదో దిగొచ్చినట్టు పెద్ద ఫోజు పెడతాడెందుకు"

"ఏం పెట్టాడే అసలు మనవైపు చూడను కూడా చూడడు"

"అదేనే దీని బాధ"

"పిచ్చిగా వాగావంటే తంతాను. నోరు ముయ్యి. నాకంటే రాజ్యలక్ష్మి అన్న మాటలే వినపడ్డాయి. నేనన్నది విన్లేదు తెలుసా?"

"ఏమయినా అంత బుద్ధిమంతుడిని అలా అల్లరి పెట్టడం బాగాలేదే. ముఖం టొమాటో పండులా ఎర్రగా అయిపోయింది."

"కోపంలో కూడా అందంగా వుంటాడే మన హీరో. సర్లే భోంచేద్దాం రండి. ఆయనందంగా వుంటే మనకెందుకు? లేకపోతే మనకెందుకు?" రాజ్యలక్ష్మి మూతి విరుస్తూ అన్నది.

బాక్స్‌పై మూతలు తీసారు. అంతే. శాఖాహారమే తినే అమ్మాయిలు కెవ్వున కేకలు పెట్టుకుంటూ లేచారు. వాళ్ళ బాక్సుల్లో కోడిగుడ్లు, చేపలు, మాంసం, రకరకాల జీవాలు కనిపించాయి. మిగిలిన వాళ్ళ బాక్సుల్లో పప్పు, చింతకాయ పచ్చడి, ఆవకాయ ముక్కలు.

అలివేలు - రాజ్యలక్ష్మి అయితే ఒకటే వాంతి చేసుకోవటం. ముఖాలన్నీ కందిపోయాయి. అసహ్యంతో కూరతోపాటు బాక్సుల్ని కూడా పారేసారు. ఇది తెలిసి అబ్బాయిలు తగిన శాస్తి జరిగిందని ఆనందపడ్డారు.

ఇంతకూ జరిగిందేమిటంటే స్కూలు ప్యూను రంగయ్యకు తారకం బాబంటే చాలా ప్రేమ. ఏదో అప్పు అవసరమయితే లక్ష్మయ్య నోటుమీద సంతకం చేసి యిప్పించాడు. ఆ కృతజ్ఞత అతనికున్నది. ఈరోజు ఆడపిల్లలు చేసిన దానికి ప్రతీకారం చెయ్యాలని అతనే బాక్సులమీద మూతలు తారుమారు చేసాడు. అది గుర్తించక వాళ్ళు బాక్సులు కూడా పారేసుకుని ఇళ్ళ దగ్గర చీవాట్లు తిన్నారు. దాంతో వారం రోజులపాటు భోజనం కూడా తెచ్చుకోలేదు.

తాలిమ్‌ఖానా యజమాని వీరయ్యకి స్వాతంత్ర్యమంటే పిచ్చి. ఎప్పుడూ తన శిష్యులతో ఉద్యమ పోరాటాల్ని గురించే మాట్లాడుతుంటాడు. తెల్లవాళ్ళు ఈ దేశాన్ని ఎప్పుడు ఒదిలి పెడతారా అని ఎదురు చూస్తుంటాడు. ఈయనకు గాంధీగారి అహింసా పోరాటం కంటే, సుభాష్, భగత్‌సింగ్‌ల విప్లవమే నచ్చుతుంటుంది. వాళ్ళను గురించి మాట్లాడుతూ ఆవేశంతో వూగిపోతుంటాడు.

ఆ రోజు తారకం బాబుకు మసాజ్ చేస్తూ "బాబూ! అసలు సిపాయిల పోరాటం ఎందుకొచ్చిందో తెలుసా?" అడిగాడు.

"ఆ కొంచెం తెల్సు. నాకు తీరికేది తెలుసుకోటానికి"

"బయటి ప్రపంచం మీకేం పడుతుంది. ఎంతసేపూ ఇంట్లో పనులు తప్పు. మీ అంత వయస్సులో వాళ్ళు తెల్లాళ్ళతో ఎంత పోరాటం చేశారని" "ఎవరాళ్ళు?" ఒక కుర్రాడడిగాడు.

"మళ్ళీ గురువుగారు ఏదో కథ చెబుతున్నారా" అని ఒకడు అరవటంతో అందరూ వచ్చి కూర్చున్నారు.

"ఎవరేంటి? మొన్న ఉరితీయబడ్డ భగత్‌సింగ్"

"ఎందుకు ఉరితీయబడ్డాడు గురువుగారూ?" వీరయ్యకి ఆవేశంతో ఒళ్ళుపొంగింది. కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి.

"ఎందుకా! పార్లమెంటు భవనంలో బాంబు పేల్చినందుకు ఉరితీయబడ్డాడు"

"ఎంత సాహసం" తారకరాముడన్నాడు.

"నువ్వు మాత్రం తక్కువా. అర్ధరాత్రి ముప్పయి రెండు మైళ్ళు నడిచిరాలా" వీరయ్య కళ్ళు మెరిసాయి. తారకరాముడి భుజం మీద చరిచాడు. "శభాష్ బిడ్డా!" అని.

"అజాద్ చంద్రశేఖర్‌కు భయమంటే ఏమిటో తెలియదు. ఎన్నోసార్లు పోలీసులు చుట్టుముట్టినా పాదరసంలా పారిపోయేవాడు.

"ఈయన్ని కూడా ఉరి తీసారా?"

"కాదు కాల్చి చంపారు. అతని సాహసమే సాహసం. ఒకసారి పోలీసులకి పట్టుబడితే కేసు విచారణకు కోర్టు ముందు హాజరు పరిచారు. అప్పుడు న్యాయమూర్తి అడిగిన ప్రశ్నలకు ఎంత ధైర్యంగా సమాధానం చెప్పాడో.

"ఏం చెప్పాడు గురువుగారూ" పిల్లలంతా కుతూహలంగా ముందుకు జరిగారు.

"చెబుతా, చెబుతా ఈ బుర్రలో ఎన్నో వున్నాయి. ఆజాద్‌కు అప్పుడు 14 ఏళ్ళు. అసలు పేరు చంద్రశేఖర్."

"మరి ఆజాద్ ఎందుకొచ్చింది?" ఒక కుర్రాడు అడ్డుపడ్డాడు.

"అదేగా చెబుతున్నా. నోర్మూసుకో. మధ్యలో అడ్డం రావద్దు. ఇతడు మధ్యప్రదేశ్‌లో ఒక పేదింట్లో పుట్టాడు."

"పెద్దవాళ్ళయిన వాళ్ళంతా పేదింట్లోనే పుడుతుంటారు" మరో కుర్రాడు అన్న మాటలకు వీరయ్య కోపంగా చూసాడు మళ్ళీ అడ్డుతగిలినందుకు.

"ఏయ్ గురువుగారు పూర్తిగా చెప్పేవరకూ ఎవరూ మాట్లాడవద్దు" తారకరాముడు హుకుం జారీచేసాడు.

"అయితే ఆజాద్‌కు చదువబ్బలా. వాళ్ళబ్బ కాశీలో చేర్పించాడు. అక్కడ సంస్కృతం చదువుతుండగా తెల్లాళ్ళకు వ్యతిరేకంగా సహాయ నిరాకరణోద్యమం జరుగుతుంటే ఆ ఊరేగింపులో ఇతడు కూడా పాల్గొన్నాడు. దాంతో పోలీసులు అరెస్టు చేసారు."

"చేసి ఏం చేసారు?" పిల్లల్లో ఉత్కంఠ.

"ఏం చెయ్యటమేమిటి కేసు పెట్టారని చెప్పాగా. కోర్టుకు తీసుకెళ్ళి పధ్నాలుగు కొరడా దెబ్బలు కొట్టాక జడ్జి అడిగిన ప్రశ్నలకు భలే సమాధానం చెప్పాడులే."

"నీ పేరేంటి?" అంటే ఆజాద్ అని. ఆజాద్ అంటే స్వాతంత్ర్యమన్నమాట. మరి మీ తండ్రి పేరేమిటంటే స్వాధీన్ అని. మీ ఇల్లెక్కడంటే 'జైలు' అని పొగరుగా చెపితే అంత జడ్జి ముక్కుమీద వేలేసుకున్నాడు. ఏంటో ఆ యువకులే వేరు. వాళ్ళకు ఇళ్ళుపట్టలా, పెళ్ళాం పట్టలా. ఈ తెల్లాడి బారినుండి దేశాన్ని కాపాడాలనేది పట్టింది"

"గురువుగారూ! మేం కూడా ఏం చెయ్యాలో చెప్పండి. మా రోషం ఏమిటో మేమూ చూపిస్తాం" పిడికిలి బిగించి తారకరాముడన్న మాటలకు వీరయ్య సంతోషపడ్డాడు.

"బాబూ! అందరూ అన్నీ చెయ్యలేరు. కానీ ఎవరికి తగింది వాళ్ళు చెయ్యక పోవటం ద్రోహం. ఎంతో కొంత పరోపకారం, దేశభక్తి లేకపోతే వాళ్ళు మనుషులే కారు నా దృష్టిలో."

"మాతృదేవీ బలిమంటపమందు

యజ్ఞ పశువుగ నిల్చునంతటి భాగ్య
మెవనికి సిద్ధించునిందరిలోన
నా మహాపురుషుని యరికాలుదుమ్ము
ప్రజల శిరంబెక్కి భవ్యంబుచేయు"
అంటాడో పెద్దమనిషి.
ఇంక పదండి. కోడి కూస్తున్నది. తెల్లారిపోయింది."

గురువుగారి ప్రబోధంతో కొత్తభావాలు నింపుకుని జూలు విదుల్చుకున్న కిశోరాల్లా శిష్యులంతా భావిభారత భాగ్యోదయ రేకల్లా ముందుకు కదిలారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments